

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. *Æterni Patris unigenitum suum tradentis summa adversum nos
charitas.*

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

se tres quasi fontes aperiant; primus ex parte Dei, alter ex parte Christi, postremus ex parte nostri: hos exponemus in presenti capite, post ad nonnulla peculiaria fiducia argumenta descensuri.

Porrò ex his quæ hîc & deinceps nostrâ quadam methodo proponimus, facillè erit unicuique certa capita decerpere, quæ ordine digesta, suæ meditationi subijciat; atque ita nunc ad fiduciam, aliàs autem ad Dei amorem, aut maiorum patientiam, se, accommodatè genio suo, exerceat.

§. I.

Æterni Patris Vnigenitum suum tradentis summa adversum nos charitas.

In primis igitur de salute nostra optimè nos jubet sperare; immensa illa Patris cœlestis adversum nos charitas; quæ, ne genus nostrum, infelici in primo parente ruinâ convulsam atque disiectam, irremediabili damnatione periret, & spei omnis ac salutis exsors jaceret; suo quodammodo detractum sinu Vnigenitum noxæ dedit, & (quod eam in rem commendat Apostolus) *pro nobis omnibus, nobis inquam omnibus, tradidit illum.* Rom. 8. Cui uni in speciem argumento quàm efficax inest, & quàm multiplex fiducia ratio!

Primum: quòd ille Pater misericordiarum, nullâ aliâ re magis, ut maximè veller, demonstrare potuerit, quantopere illi curæ & cordi esset salus nostra; quàm si ex illius quodammodo infano desiderio, ad tam difficilem, insolentem, peregrinum, & non modò ab omni sensu & cogitatione nostra remotum, sed (si nostro sensu rem æstimemus) dignitati suæ parùm consonum, immò sibi probrosum ac dispendiosum, illius quærendæ ac conciliandæ modum descenderet: cum nemo sapiens ad tam insolitas & alias rei cujuscumque conficiendæ obtinendæve rationes deveniat, nisi qui hanc summè & unicè, omnique studio & contentione animi, effectam optaverit. F f 2. Quæ

Quæ ne quis forsitan insolentiùs à nobis exaggeratiùsve dicta existimet; attendat Beatum Ambrosium, qui, cum ad illud Apostoli respiciens; *proprio Filio suo non perierit*; dixisset, pulchro verbo usam esse Scripturam, ut Dei Patris erga nos pium propositum declararet: *Considera (subdit) affectum patrum. Quod pietatis est, quasi morituri Filij suscepit periculum, quasi orbitatis hausit dolorem, ne tibi periret fructus redemptionis. Tantum fuit Domino studium tuæ salutis, ut propemodum de suo periclitaretur, dum te lucraretur.* Sic Ambrosius.

L. 1. de Iacob. c. 6.

Secundò: quòd nobis unigenitum Filium tradens (quod summum equidem, & immensum, & donanti equale donum est) nihil jam utique nobis negaturus videatur, ut qui omnia cum illo & in illo nobis concesserit. *Qui enim (ut argumentatur Apostolus) etiam proprio Filio suo non perierit, sed pro nobis omnibus tradidit illum; quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? Ubi rursus S. Ambrosius: Pro quibus igitur quod super omnia est, dedit; potest fieri ut non in illo universa donaverit? Nihil enim excepit, qui omnium concessit auctorem.* Unde demum rectè colligit ad nostrum propositum: *Nihil est igitur quod negari posse nobis vereamur; nihil est in quo de munificentia divina diffidere perseverantia debeamus.*

Rom. 8.

Loco cit.

Tertiò: quòd eundem Filium suum dilectissimum tam inusitata atque incredibili suppliciorum immanitati subiciens, & nostrum ab illo debitum (cujus ille se vadem ac fidejussorem sponte dederat) extremâ severitate reposcens, id satagere visus sit; ut expetitis de Unigenito pœnis, justitiæ suæ cumulatè satisfaceret, & omni irâ suâ (si ita loquifas) in innocentem illum effusâ, solam peccatoribus indulgentiam, solam reus misericordiam reservaret. Quò facere potest quod etiam dixit Apostolus; Deum proposuisse Christum, *ad ostensionem justitiæ suæ.*

Rom. 3.

Qua-

Quapropter non abs re dicere possumus; ut quemadmodum ille nunc vocari amat *Pater misericordiarum*; ita nos esse misericordiarum filios; neque jam ipsius reformidare justitiam, sed misericordiam expectare debere. Jam enim, si unquam, proprium ejus opus, misericordia est; ulcisci autem atque punire (quod jam olim dixit Isaias) opus peregrinum & alienum ab eo. If. 28.

Quartò: Quocirca & istud summi quoque amoris fuit, & ingeniosa in commoda nostra solertia. Nam cum salutem nobis vitamque æternam, saltèm post totius gentis humanæ miserabilem ab auctore suo defectionem, nollet absque pretio concedere; & de nostro pauperuli, miseri, ac rerum omnium egentes inanésque essemus; ne qua nobis esset salutis diffidentia, ejusve difficilius comparandæ excusatio, pretium ipsum de suo appendit, nobisque in manum posuit; monetam probam, à se percussam, sibi que acceptissimam, Filium, inquam, suum prædilectum nobis contradidit, quo tanquam pretio salutis nostræ, ipsi Patri cœlesti representato ac redhibito, negotio facili ipsam comparemus atque adipiscamur beatam immortalitatem. In quem utique sensum non difficulter, opinor, adducemus verba illa dilecti discipuli; dum Deum ait sic dilexisse mundum, *ut Filium suum unigenitum daret*, vel (ut Arabicus legit) *dono daret*; nimirum ut eo tanquam condigno libertatis nostræ salutisque pretio, ab ipso Deo id oppidè avente, ac percipiente, vitam nobis commercemur æternam. Joan. 3.

Atque ad hunc locum illa pertinet S. Anselmi perapposita meditatio: qui Deum Patrem misello homini, & unde se redimat non habenti, sic inducit loquentem: *Accipe unigenitum meum, & da pro te*. Juxta ac si diceret: Non permittunt equidem justitiæ meæ leges, ut te gratis liberem ac salvem. Sed cum unde te redimas, non habeas, providet tibi misericordia mea, unde satisfacias justitiæ meæ, *Acci-*

L. 2. Cnr
Deus homo.
c. 20.

Accipe Vnigenitum meum, & da pro te. Quo quidem præclaro & admirabili divinæ erga nos dilectionis invento; siue ad incensum in ipso Deo felicitatis nostræ studium contestandum, siue ad ipsam æternam salutem, non sperabilem duntaxat, sed promptam etiam ac parabilem nobis reddendam; nescio an quicquam non dicam à nobis cogitatione fingi, sed ab ipsa etiam Dei sapientia adinveniri possit accommodatius.

Tanta igitur fuit in Deo Patre tamque inflammata salutis nostræ cupiditas; ut debito nostro dissolvendo, de visceribus suis (ut dicitur) satisfaceret; & æternæ vitæ comparandæ, de suo quoque, siue de medullis Divinitatis suæ, unde quodammodo in manu esset nostra salus, nobis amantissimè condonaret.

Quintò: Quid si isti Patris nostri cœlestis desiderio exaggerando, istud etiam adjunxerimus? Eò hunc videlicet, in isto tanquam salutis nostræ commercio, Filij sui dilecti meritis devinciri & obligari voluisse; quò nempe, ita jam exigente justitiâ, chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, cancellaret ac induceret; & empram Vnigeniti sanguine perennem nobis beatitatem, si non nobis, at certò Filio, immò & nobis (in quos ille jus istud, velut in membra sua, transfulerit) justitiæ nomine deberet.

Igitur salutem humano generi cum gratis omnino donare posset, debere maluit: non ullo sui tanquam compendij respectu (quippe qui hoc ipsum unde debitor existeret, gratis donârit) sed ut eâ obligatione susceptâ, (ut juxta humanos mores loquamur) in salutis nostræ voluntate, obfirmatum se ac fixum ostenderet; atque hinc affirmaret. spem nostram; dum aspicientibus allegantibusque nobis immensa Filij merita, iisque partam mercedem ab ipso Patre reposcentibus, audentior sperandi animus, majorque postulandi fiducia intercederet.

Audiamus hic rursus Doctorem Ambrosium, sed alio loco, in hanc ipsam rem verba facientem. Is enim Symbolum Apostolorum exponens, cum pramississet; *nunquam magis quantâ clementiâ, quantâque potentiâ Redemptor noster abundaret, apparuisse; quàm cum mysterij hujus aggressus officium est;* subdit, eam ob rem divinam atque humanam naturam in Redemptoris nostri personâ quoddam inter se sacraminiisse commercium; ut testimonium ab humanitate Divinitas, pramium à Divinitate ferret humanitas: hoc est, ut sui vulneribus corporis magnitudinem erga nos Deus amoris ostenderet, & consortio Divinitatis recompsari sibi obedientiâ gratiam, & animus noster & corpus agnosceret. Hæc sci-
tè Ambrosius.

In Symb.
Apost. c. 15.

Ad extremum id libet adjungere; quod quemadmodum Deus, nostri miserecendi gratiâ, identidem respicit in faciem Christi sui: ita optet nos quoque diligentius in eam intendere, ut hinc spem divinæ misericordiæ concipiamus. Estque proclive creditu; eum intus cum animo nostro occultè agere, quod pijs passim imaginibus expressum aspiciamus: amabilem nimirum Filij sui crucifixi speciem, ut salutis arrham, & aram misericordiæ, oculis nostris subijcere, eoque spectaculo ad certam salutis fiduciam nos provocare. Quam in rem præsertim efficax apparet illa figura, quæ Patrem æternum repræsentat in folio, vitâ defunctum Filij corpus manibus ac gremio complexum, admotâque ad ejus pectus dexterâ, hians lateris vulnus & adhuc stillans cruentis guttis (quod etiam pollice indicæque divinæ manûs interceptum, tanquam comprimi cernitur) sive ad dolorem commiserationemve, sive ad fiduciam atque amorem, ostentantem.

Ex quibus omnibus illud efficiemus denique: Deum ac Patrem nostrum modis omnibus salutem nostram desiderare; eamque adeo (ex immensa ejus misericordiâ, & Christi

si

sti meritis) in manu nostra esse: nisi forte sumus ita vecordes, aut tam fastidiosi ocores felicitatis nostræ, ut, cum ille nobis per omnia bene cupiat, ipsi miseri & infelices, quàm beati & felices, esse malimus.

§. 2.

Filij Dei, seipsum totum in cruce profundentis, incredibilem nostræ dilectio.

JAm ex parte Christi Domini ac Salvatoris nostri, quantum rursum nobis nascitur salutis fiducia?

Primò enim qui ita dilexit nos, ut nobis à morte sempiterna redimendis, seipsum daret in pretium, & venarum suarum ac cordis sui omnem sanguinem eà causâ profunderet, & ipsam denique dilectam animam suam traderet in manus inimicorum ejus; non deseret utique sub umbram alarum ejus confugientes, & in ejus passione ac morte spem omnem suam reponentes. Nimirum in manibus suis descripsit nos; neque oblivisci poterit filiorum uteri sui; eorum inquam, quos in cruce moriens, per summos dolores & angustias viscerum suorum, Deo cœloque quodammodo parturierit. ut iidem scilicet illi sint filij dexteræ sive felicitatis, quos ut filios aspicit supremi doloris sui.

Gal. 2.

Secundò: Atque huic confirmando exaugendoque fiducia argumento, plurimum id confert: quòd idem amantissimus Salvator, non utcunque pro omnibus nobis, sed pro singulis nostrum privatim & quasi separatim mortuus sit; ut cuique liceat fidenter cum Apostolo dicere: *In fide vivo Filij Dei: qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* Eò videlicet, quòd (ut quidem sentit S. Joannes Chrysostramus, atque ex alijs idem licebit colligere) mors ejus & passio singulis nostrum perinde valuerit, atque si duntaxat pro uno quolibet nostrum illam subiisset; atque ita quemlibet dilexerit, ut vel pro unius cujuslibet salute, semetipsum prom-